

EL DO DEL SACERDOCI MINISTERIAL

Dissabte 22 de juny huit diaques rebran l'ordenació sacerdotal. D'ells, set s'incorporaran al presbiteri diocesà i un a una congregació religiosa. Cadascun d'ells ha viscut la seua pròpia història de fe i de seguiment de Crist i tots han sentit que el Senyor els cridava a entregar la seua vida per Ell i per a Ell, sent continuadors de la seua missió anunciant l'Evangeli, oferint al món el do de la Salvació i estimant a tots amb el mateix amor de Crist. Encara que la història vocacional dels qui hem sigut cridats al sacerdoci és diferent, a tots ens hauria d'unir el mateix amor a Crist, el desig que tots arriben a conèixer-lo i a estimar-lo i, d'esta manera, aconseguisquen la vida eterna, i la voluntat d'arribar a la meta de la santedat a la qual tots els batejats estem cridats.

El papa Sant Joan Pau II començava la seua exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis* comentant estes paraules del profeta Jeremies: «Amb estes paraules, Déu promet al seu poble no deixar-lo mai privat de pastors que el congreguen i el guien». Unes línies més endavant afegia: «L'Església, poble de Déu, experimenta sempre el compliment d'este anunci profètic i, amb alegria, dona contínuament gràcies al Senyor», perquè sap que «sense sacerdots no podria viure aquella obediència fonamental que se situa en el centre mateix de la seua existència i de la seua missió en la història, això és, l'obediència al mandat... d'anunciar l'Evangeli i de renovar cada dia el sacrifici del seu cos entregat i de la seua sang vessada per la vida del món» (PDV núm. 1). Quan visite les parròquies constate que en el poble cristià hi ha un desig que no falten sacerdots que cuiden la fe de les comunitats cristianes. La falta de sacerdots és viscuda com un empobriment de la vida eclesial. L'ordenació d'estos nous sacerdots és un moment d'esperança per a la diòcesi, ja que, encara que els qui rebran el ministeri seran ells, no se'ls dona per a ells, sinó per a l'edificació del poble de Déu. Vos convida a viure este esdeveniment com un moment de gràcia.

El que un jove responga positivament a la crida que el Senyor li ha dirigit és un acte de generositat. El sacerdoci no és actualment, com ho era en èpoques passades, una professió socialment valorada. No dona autoritat ni prestigi en el nostre món i es viu des de la humilitat i la senzillesa. Este fet, que pot ser una dificultat que explica l'escassetat de seminaristes en este moment, ens ajuda a valorar més el ministeri, perquè ens permet entendre millor l'única motivació que pot portar a un jove a entregar la seua vida al Senyor: acceptar l'encàrrec del Senyor de pasturar el seu poble és un acte d'amor a Crist. Únicament l'amor al Senyor, i no el desig de poder, de prestigi o d'afecte, justifica el lliurament de la pròpia vida.

Als joves vos demane que, si sentiu en el vostre interior la crida del Senyor, no la rebutgeu immediatament, sinó que aprofundi en ella pregant i demanant consell a algun sacerdot que vos ajude a discernir si esteu davant una crida del Senyor, i que vos anime a ser generosos amb Ell.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***